

ühhest päwast teise," nenda olli Kristohw pallunud, ja ta ütles ennejärs: „Kes teab, mis Jõsand senni läkkitab." Tulle, tulle! hüüdsid teddagī kirrikokellad. Jõsand kutsub armastusse heälega; kui sa ei kule, siis wöttab Temma sind väggise senna wiia. Õrge olge kui waastased hobbosed, kellele peab rauad juhho pannema.

Kristohw olli ärra läinud seält maast, kus ei süddame rahho eggas seädust ei olnud. Ta tulli emma ennejämaiajse, mis temma melest olli kui önnistuse kodda ja taewofe. Unal ja lastel ollid ued rided selgas; neminad istusid ukse ees, kus luaga pühbitud oll. Morem tüttar istus emma förivas, lauleramat käes, ja kulis peäst, kuida need kolm wannenad lapsed emma ees laulole salmid peast luggesid, mis kevumeister laupäval neid käsknud öppida. Kui kellasid hüüdsid, hakkasid neminad keik kirriko minnema; kahheteistkünnne aastane tüttar jäi üksi keige wähhemä lapsse jure, kes kättis

maggas, ja piddi ka tuld paia alla tegema, et teised süa saaksid, kui kirrikust koio tullid. Ei olnud neist uhkust nähha. Kristohwri kuub olli ilma karwata ja pool kullund. Unna rided ollid kitsad ja laste ärrakullunud. Agga säärgid ollid puhtad, ja autud kinni aetud, filmad pestud, pead harritud; nenda kõlvajid hästi teiste kirrikorahwa seltsi. Kirrikus tenisid Jummalat Jõsandat, ja Jõsand önnistas neid armust.

Näddal näddala järrele sjoudis mödda, ja peagi aasta wiisükümmend kaks näddalat. Kristohw olli igga pühhapääw Jõsanda önnistamist sewinud emma waeste sugulastele; ja wahhest näitis, nago olleks Klaus hakkanud meelet pöörma; agga ta kallas ikka jälle ueste wanna tee peale tagga. Ta käis vägga arvaste naesega kirrikus, Jummalaile au pakuma, ja teistele näitma, et veel riöti-inimeste arrus olli; muido ta teggi kui ikka enne. Ja ei olnud wahhet temma ja surema hulga wahhel, mis küllas